

הפחדנית

חברתית אומללה שנלכדו בה. הלוואי וכמה מן הגברים, המכלים את כשרונותיהם בהמצאה ובעשיה של זוועות, היו מתלכדים לקבוצות-עבודה הכוללות רופאים, פסיכולוגים, אנתרופולוגים, סוציולוגים, כימאים ועוד — ומנסים למצוא תרופה למחלה הנוראה ביותר.

מה שחשוב לי כאשה הוא, שאני נאלצת לחיות בעולם המנוהל ברוח המעשים בהם אין לי יד ולב, ושכל הווייתי כאשה עויינת אותם.

תרבות הגברים הפכה את האנשים לעבדי-סמלים, למענם הם עושים את כל הזוועות האלה. עובדי-אלילים וזבחי-זבחים למולך זה או אחר. והזבח — קורבנות

הגזע האנושי מכיר בכך, שהוא מסוגל לעולל פשעים נוראים. ציוני-זוועות לרוב מפארים את האנו- שות: רדיפות, עינויים, רציחות, התעללויות, שינאה, נקמה, השמדה ומילחמות ללא סוף. דוגמות? השמדת עם עמלק לפי חרב; שריפת האלמנות בהודו; עינויים ושריפתם של הכופרים על-ידי הכנסייה הקאתולית; המצאת מסעיה-הצלב במי-הביניים; מעללי ג'ינגס האן; המצאת העבדות כשיטה והשימוש בה; היטלר וזוועותיו; ה- טיור הסטאליניסטי וזוועותיו; הזוועות של כל המי- שרים הסטאליטריים...

אכן, מה שהגזע האנושי מסוגל לעשות!

אך רגע: האמנם הגזע האנושי? האם במושג הגזע האנושי כלולות גם נשים?

נשים עינו בני-אדם במרתמי האינקוויזיציה? נשים טיטאטו חלקי-עולם שלמים כהוריקנים במסעיה-הצלב ובמסעי ג'ינגס האן? נשים המציאו ושומרו את העב- דות? נשים היו קלגסי הגיטטאפו והחמר-רוז? נשים החריבו את העולם פעם אחר פעם במילחמות? נשים המציאו את החרב, הרובה, המטוס, הטנק, הפצצה האטומית? נשים רדפו והשמידו עמים?

תנקבו בשם זוועה ואלימות — והן תהיינה גב- ריות. האם זה נראה לגמרי מקרי שאת כל כלי-הזין המציאו רק בעלי זין, ושכמעט לכולם יש צורת זין? כידון וסכין-קפיצית, רובה או בזוקה, תותח או להביות, מטוס או פצצה — כמעט כולם פועלים על פי עקרון הפעולה של האבר הגברי.

ועל מה רדפו, עינו, השמידו, נלחמו, רצחו? על הרבה דברים — אשר כולם ללא יוצא מן הכלל מתנק- זים באותו פוקוס: כוח, סמכות, בכורה — אם זה באמצעות מילחמות-דת, או מילחמות על אדמות, או מילחמות דיכוי ושיחרור עמים, ועוד.

אין זה המקום לבירור השאלה האם צמא זה לכוח ולסמכות, ובאמצעותם לאלימות, התעללות, הרג, עינויים ומילחמות טבוע בגברים או שזוהי מלכודת

אדם. כן, גם הקרבת קורבנות, ובהם קורבנות-אדם, היא המצאה גברית טהורה.

ואני אשה ואם לשני בנים, מתבוננת באימה, זוועה ובחילה, שנים על שנים, במעשיהם של מטורפים אלה, העושים כל אשר דמיונם מסוגל להעלות כדי למצוא עוד סיבות להקרבת קורבנות-אדם, ולשם כך הם מוכנים להסתכן ולעבור על לאוים מפורשים של האל הנוקם שהמציאו — לעבוד עצים ואבנים ובניינים ואדמה ורוחות-רפאים; להפר כל אחד מצווי האל שלהם, על עשרות דברותיו הפזורות בכל מיני ספרים; לתת פיתחון-פה לכל המטורפים האחרים על פני כדור הארץ הזה; לנקוט בכל תכסיס, תעלול והמצאה שאותם הם מגנים כמעשי-גבלה כשהם נעשים על-ידי אחרים; ולהגדיל לממדי מפלצת את כל טכסי הזכרון לקורבנות האדם...

ואני מפחדת להתנגד. אני מפחדת לזרוק עצמי על הכביש לפני הכלים שלהם — כי הם ידרסו; אני מפחדת לדבר — כי הם יתקמו; אני מפחדת לזעוק — כי הם יסתמו את הפה. כי אינני ג'ין פונדה, ואין לי האומץ שלה להיכנס למחנות הצבא ולדרוש מן החיילים שלא יילחמו, ולהיאסר בבתי-הכלא שלהם. אני מבינה כל מי ששותק מתוך פחד.

ויום אחד נעלם הפחד הזה מפני הפחד הגדול יותר: הידיעה שזה הרגע האחרון שבו אני עוד מסו- גלת לעשות משהו להצלת בני מהקרבתם על מיזבח המולך. כאשר קלגסי אריק שרון וגוש אמונים והרבי מליובוביטש ישתלטו בכוח הנשק שצברו — לא אוכל לעשות דבר חוץ מלהירקב בכלא, ולראות את בני עם העוזי בידיהם מרססים בני-אדם ומרוססים בעצמם.

אשה ואם, אם את חשה בחילה מכל הנעשה סביבך, ולכאורה גם בשמך; אם את שונאת את האלימות; אם את מתנגדת בכל הווייתך להקרבת חיים כשיטה; אם את מתחלחלת לראות את בנך נוהג כקלגס; אם לא גידלת אותו כדי שיהרג; אם את רוצה שיחיה; אם את מסרבת להשלים עם האפשרות שתעמדי מול הבור ותראי את גופתו מתכסה בגנבי אדמה; בואי, עשי משהו, עכשיו!

אסתר רטנר, תל-אביב

"כי אבר קטן יש באדם..."

על רבי אליעזר, שכל כך היה משמש באימה וביראה, עד שהיה דומה כאילו כפאו שד. בשעת הזיווג יש לו להרהר בדברי תורה ובשאר

וכל השמוץ בבעילה, זקנה קופצת עליו וכוחו חשש ועיניו כהות

דבר שבקדושה... אסור לשמש לאור הנר אף על פי שמאפיל בטליתו. אבל אם עושה מחיצה גבוהה, עשרה טפחים לפני הנר — מותר. וכן אסור לשמש ביום, אלא בבית אפל. ובליילה, אם הלבנה מאירה עליהם באופן ישיר — אסור. אבל אם אינה מאירה עליהם, אף על פי שמאירה לתוך הבית, מאפיל בטליתו ומותר. וכן אם יש נר בחדר אחר ומאיר לחדר זה, צריך האפלת טלית.

לא יהא רגיל ביותר עם אשתו אלא בעונה, שהוא חייב לפרוע לה עונתה, שכתוב: ועונתה לא יגרע. האנשים הבריאים והמעוננים, שפרנסתם במקומם ברווח ואינם פורעים מס, עונתם בכל לילה. הפועלים שעושים מלאכה בעירם — עונתם שתי פעמים בכל שבוע. ואם עושים מלאכה בעיר אחרת — עונתם פעם אחת בשבוע.

וכן הסוחרים שיוצאים לכפרים עם חמורים להביא

"העולם הזה" פירסם מיכתב-הדרכה לאברכים, ובו תיאור מדויק של מישגל הלילה הראשון (גליון מס' 2228). כעבור כמה שבועות פורסם מיכתבו של סגן יו"ר הכנסת, הרב י.מ. אברמוביץ, המודיע כי למיפ- לגת, אגודת ישראל, אין קשר למיכתב-ההדרכה ("העולם הזה" 2231). ובכן, מה יעשו צעירי ישראל ללא רועה? ואיך ינהגו באשה ללא מדריך? לשולחן- ערוך פיתרונים.

וכה מורה לנו שולחן-ערוך מקוצר, לרבי שלמה גאנצפריד ז"ל, בהוצאת מוסד הרב קוק:

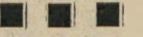
ראוי לאדם להרגיל את עצמו בקדושה יתרה ובמה- שבה טהורה ובדעת נכונה בשעת תשמיש. לא יקל

מדרכי הרפואה שלא לבעול כשהוא שבע ולא כשהוא רעב

ראשו עם אשתו ולא ינבל פיו בדברי הבא אפילו בינו לבינה... לא יספר עמה בשעת תשמיש ולא קודם לכן, אלא מה שהוא צריך בעניין תשמיש.

...הוא למטה והיא למעלה — זהו דרך עזות. שימשו שניהם כאחד — זהו דרך עקש. אמרו עליו

תבואה למכור, וכן כיוצא בהם, עונתם פעם אחת בשבוע. והמביאים חבילות על הגמלים ממקום רחוק, עונתם פעם אחת בשלושים יום. ועונת תלמידי חכמים מליל שבת לליל שבת. מדרכי הרפואה שלא לבעול לא כשהוא שבע ולא כשהוא רעב, אלא כשיתעכל המזון שבמעיו. ולא יבעול מעומד ולא מיושב, ולא ביום שנכנס למרחץ ולא ביום הקזה, ולא ביום יציאה לדרך או ביאה מן הדרך...

שיכתב זרע היא כוח הגוף ומאור העיניים, וכשתצא ביותר הגוף כלה וחיינו אובדים. וכל השטוף בבעילה, זיקנה קופצת עליו וכוחו תש ועיניו כהות וריח רע נודף מפיו ושיער ראשו וגבות עיניו וריסי עיניו נושרים, ושיער זקנו ושחיו ושיער רגליו רבה, ושנינו נושרות, והרבה כאבים חוץ מאלה באים עליו. אמרו חכמי

אמרו חכמי הרופאים: אחד מאלף מת משאר חלאים והאלף מרוב תשמיש

הרופאים: אחד מאלף מת משאר חלאים והאלף מרוב תשמיש. לפיכך צריך האדם להיזהר. כי אבר קטן יש באדם — מרעיבו שבע, משביעו רעב.

י. אזולאי, ירושלים